

Obsah

I. TRÁPENÍ

- Skrýška pro sny — str. 7
- Za dveřmi — str. 12
- Horká střenka nože — str. 18
- Okno je pořád ještě zhaslé — str. 22
- Bezva táta — str. 28
- Pět parádních výmyků — str. 33

II. LÁSKY

- Vážná známost s Belmondem — str. 37
- Okamžik rozhodnutí — str. 45
- Ohromné první rande — str. 50
- Flétna a hřbitov — str. 55
- Můj bráška dvojče — str. 61
- Senza holka — str. 67

III. NADĚJE

- Michal — str. 73
- Deštivý den — str. 85
- Kamarád — str. 88
- Šíleně krásný večer — str. 94
- Křivda — str. 102
- Obyčejný příběh — str. 108

Milan Cais je poměrně mladý autor (jestliže mu není čtyřicet), velmi plný autor (toto je už jeho třetí samostatná knížka), dosti vstřícný autor (některé jeho scénáře byly realizovány v televizi, vyšlo se již několik jeho původních rozhlasových her a zpracovávají se i jeho scénáře pro film) a také autor uznávaný (získal literární ceny Petra Jilemnického, Konstantina Biebla, Fráni Šrámka aj.). To vše by ovšem nebylo tak důležité, kdyby tento spisovatel nebyl opravdu „matrem svého oboru“, kdyby spolehlivě neovládal umění odhalovat důstojnost a krásu života, zkrátka kdyby jeho knížky nebyly pro nás tak potřebné jako např. společnosti našich nejlepších přátel. — Nuže, je tomu tak? Mnohé nám napoví tato slova významného ukrajinského spisovatele (a lékaře) Jurije Ščerbaka: „Spisovatel musí dobře znát víc než jen literaturu, má psát především o lidech.“ Tuto normu právě Milan Cais svým životem a tvorbou nepochybně naplňuje. Jen pro dokreslení uvedme, jaká už zaměstnaní tento autor poznal „na vlastní kůži“: Byl sklářem, horníkem, traktoristou, farmářem, kopáčem, studentem, normovačem, účetním, ekonomem a novinářem, nepočítáme-li ovšem jeho nejstarší profesí, tu spisovatelskou, které se věnuje vlastně amatérsky — ve volném čase. Caisovy povídky čítáme již řadu let v Rudém právu, Mladé frontě, Tvorbě, Světu práce, Vlasti, Pionýru i Literárním měsíčníku, což už samo o sobě je jistě známkou určité kvality těchto próz. Jejich popularita zvláště u mladých lidí pak přirozeně vyrůstá z faktu, že právě o nich se zde píše, o ně tu hlavně jde a jim jsou proto zvláště určeny. Mladý autor však přitom nepracovává jen vlastní zkušeností a pocity — daleko příznačnější je pro něj snaha přistupovat nezaújatě k morálce a vkusu mladých, i jeho schopnost přesvědčivě vyjádřit jejich skutečný citový život, bez zbytečného idealizování a vulgarizování. V drobnějších prozaické tvorbě, jejíž řád přináší i tato naše publikace, dosáhl už Milan Cais nesporných úspěchů. Proto si nyní již klade úkoly větší a umělecky ještě náročnější. Možná, že je hned nedokáže plnit beze zbytku, ale v tomto případě tvůrčí odvaha přesto znamená naději přílib. Jeho naplnění přejme jenai i sobě.

13/33
42-003-78
Váz. 20 Kčs

MILAN CAIS MICHAL A TI DRUZÍ...

MILAN CAIS MICHAL A TI DRUZÍ...

Středočeské
nakladatelství
a knihkupectví
v Praze

Tento soubor osmnácti povídek o dětech z rozvrácených rodin nese v titulu jméno malého hrdiny třinácti z nich — MICHAL A TI DRUZÍ... Těmi „druhými“ však není jen oněch jednadvaacet smutných nedospělých hrdinů, kteří se vám představí na stránkách této knížky, ve světě kolem nás je bohužel mnohem více lidí, kteří také byli v raném dětství poznamenáni bolestnými zážitky a jejich chování tím bylo ovlivněno jak v letech školních, tak i později — v obřím úkolí dospívání. Autor se chce právě těchto „mésť šťastných“ dětí zasata, a proto nám — dospělým — adresuje tuto svou knížku. Nutno přitom dodat, že jeho pohled na různé dětské trampoty nepostrádá vřídny humor — jenomže skutečnost růstává stejné i tak dost neveselá. Jen posuďte sami: Malá Honka, která chodí teprve do mateřské školky, trápí se již pocitem osamění, neboť její rodiče to je zase těžký alkoholik, ve všim, co se k tomu obvykle naneštěstí pojí. Venda, ten stále postrádá mámu, ale už sedmi různými tetami musel postupně fikat „Maminko!“ A mladistvý Michal Tvrdík, jehož rodiče se rozvedli? Dopouští se krádeže, utíká z domova a nakonec se dostane do výchovného ústavu. Pavel a Juna — citově málo vyzrálí mladí manželé — selhávají ve své snaze vytvořit sobě i svému dítěti šťastný domov, který oni sami v dětství téměř nepoznali. — Takové a obdobné tedy bývají osudy dětí, jež ve svém životě doplácejí na vady výchovy, již se jim dostalo od rodičů. A proto je tak potřebné zdůrazňovat tu zásadní odpovědnost nás všech vůči všem dětem — těm vlastním i těm zdánlivě úplně „cizím“. Zvláště pro mladé manžele, ale i pro ostatní rodiče a vlastně vůbec pro všechny zodpovědné čtenáře je tato knížka umělecky přesvědčující výzvou k zamyšlení a k nutné úpravě. I proto, že jen ty vlastní, šťastné vyrůstající děti, bývají většinou pouze zčásti přímými pokračovateli životního poslání svých rodičů. Ale dědičí všech našich snah a nadějí se mohou stát jediné všechny děti jako celek s nejrůznějšími potřebnými schopnostmi a vlastnostmi — právě v nich ve všech dohromady žije a bude žít celá naše i jejich tvořivá, klidná a šťastná budoucnost.